

«Αὐτὴ θὰ εἶναι μιὰ κατὰ τὸ γούστο μου» σηκώθηκε καὶ ἔτρεχε μπροστὰ ἀπ' τὸ ἀμάξι σὰν τρελλός. «Τὶ θέλεις, κουμπάρε», τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα, «δὲν σε ξέρω ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;» «Ἐπεσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν», ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας, «καὶ δὲν ξέρω πῶς νὰ φτάσω πάλι ἐκεῖ· δὲν μπορεῖς μὲ τὸ ἀμάξι σου νὰ μὲ φέρῃς ἀπάνω;» «Ὁχι», εἶπε ἡ γυναῖκα, «δὲν ξέρω τὸ δρόμο. Ἀλλὰ ἂν ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μπορεῖς ἴσως νὰ μοῦ πῆς, τί κάνει ὁ ἄντρας μου, ποῦ ἔχει τώρα τρία χρόνια ἐκεῖ· χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν ἔχῃς ἰδεῖν». «Ναί, τὸν εἶδα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ περνοῦνε καλά. Αὐτὸς βόσκει τὰ πρόβατα, καὶ ἔχει αἰώνιο μπελᾶ, ἐπειδὴ πηδοῦνε στὰ βουνὰ καὶ χάνουνε στὴν ἐρημιὰ τὸ δρόμο καὶ τότε πρέπει νὰ τρέχῃ πίσω τους καὶ νὰ τὰ μαζεύῃ. Εἶναι καὶ κουρελιασμένοι καὶ σὲ λίγο θὰ τοῦ πέσουν τὰ ρούχα ἀπὸ πᾶνους του. Ράφτες δὲν ἔχει ἐκεῖ, ὁ Ἅν Πέτρος δὲν ἀφήνει κανένα μέσα ὅπως ξέρεις ἀπὸ τὸ παραμῦθι». «Φαντάσου», φώναζε ἡ γυναῖκα, «ἀλλὰ ἄκουσ' ἐδῶ! Θὰ πάω νὰ πάρω τὴν κυριακτικὴν του φορεσιὰ, ποῦ κρέμεται ἀκόμα στὸ σπῆτι στὸ ντουλάπι· αὐτὴν μπορεῖ ἐκεῖ νὰ τὴ φορεῖ πολὺ καλά. Θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη νὰ τὴν πάρῃς μαζὶ σου». «Αὐτὸ δὲ γίνεται», ἀπάντησε ὁ χωριάτης, «ρούχα δὲν ἔχουν πέραση στὸν οὐρανὸν, στὴν πόρτα τὰ παίρνουνε». «Ἀκουσε», εἶπε ἡ γυναῖκα, «χτὲς πούλησα τὸ ὠρχαῖο μου σιτάρι καὶ πῆρα ἀρκετὰ λεφτὰ· αὐτὰ θέλω νὰ τοῦ στείλω. Ἄν βάνεις τὸ πούγγι στὴν τσέπη, δὲν θὰ τὸ ἰδῇ κανένας». «Ἄ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλιως», ἀπάντησε ὁ χωριάτης, «θὰ σοῦ κάνω τὴ χάρη». «Κάτσε ἐκεῖ», εἶπε αὐτὴ. «Θὰ πάω τώρα στὸ σπῆτι νὰ πάρω τὸ πούγγι. Δὲν καθομαι στὸ ἄχερο, ἀλλὰ στέκουμαι στὸ ἀμάξι, ποῦ ἔτσι εἶναι ἀλαφρότερο γιὰ τὰ ζῶα». Ἐτρεξε στὰ βῶδια της, καὶ ὁ χωριάτης σκέφτηκε. «Αὐτὴ χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς· ἂ φέρει τὰ λεφτὰ τότε εἶναι ἡ γυναῖκα μου εὐτυχισμένη, ποῦ δὲ θὰ φάῃ ξύλο». Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἦρθε τρεχάτη, ἔφερε τὰ λεφτὰ καὶ τοῦ τᾶβαλε μόνῃ της στὴν τσέπη. Πρὶ νὰ φύγῃ, τὸν εὐχαρίστησε ἀκόμα χίλιες καὶ δύο φορές γιὰ τὴν καλωσύνη του.

Στὸ σπῆτι βρῆκε ἡ γυναῖκα τὸ γιό της, ποῦ εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ χωράφι. Τοῦ δηγήθηκε ὅλα αὐτὰ τὰ περίεργα πράγματα καὶ εἶπε ὕστερα. «Χαίρομαι πολὺ ποῦ βρῆκα μιὰ εὐκαιρία νὰ στείλω κάτι τὸν καημένο μου τὸν ἄντρα· ποῖς μπορούσε νὰ φαντάζεται ὅτι στὸν οὐρανὸν τοῦ λείπουν τόσα;» Ὁ γιὸς ἔμεινε κόκκαλο καὶ εἶπε. «Μητέρα, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν δὲν ἔρχεται κάθε μέρα, γι' αὐτὸ θὰ πάω ἀμέσως νὰ τὸν βρῶ· πρέπει νὰ μοῦ δηγηθῇ πῶς εἶναι ἐκεῖ καὶ πῶς πᾶνε ἐκεῖ οἱ δουλειές». Σέλλωσε τὸ ἄλογό του καὶ ἔφυγε ἀμέσως. Σὲ λίγο βρῆκε τὸ χωριάτη καθισμένο κάτω ἀπὸ μιὰ ἰτιά, ὅπου ἤθελε νὰ μετρήσῃ τὰ λεφτὰ ποῦ εἶχε στὸ πούγγι. «Εἶδες τὸν ἄνθρωπον», τοῦ φώναζε τὸ παιδί, «ποῦ ἦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν;» «Ναί», ἀποκρίθηκε ὁ χωριάτης, «αὐτὸς ἀνέβηκε ἐκεῖ ἀπάνω στὸ βουνό, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν πιὸ σύντομο δρόμο στὸν οὐρανόν. Μπορεῖς ὅμως νὰ τὸν προφτάσῃς, ἂν κάνεις γλήγορα. «Ἄν εἶναι ἔτσι» εἶπε τὸ παιδί, «δὲ θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη νὰ καθαλιεφῇς τὸ ἄλογό μου καὶ νὰ τὸν καταφέρῃς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἐπειδὴ κουράστηκα ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ ἔκανα σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα;» «Καὶ αὐτὸς χωρὶς ἄλλο τὰ ἔχει χαμένα», σκέφτηκε ὁ χωριάτης καὶ εἶπε. «Γιατὶ νὰ μὴ σοῦ κάνω τὴ χάρη; καὶ ἀνέβηκε στὸ ἄλογό καὶ ἔφυγε μάνι μάνι. Τὸ παιδί ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὴ νύχτα ἀλλὰ ὁ χωριάτης δὲ γύ-

ρισε πίσω. «ἴσως ὁ ἄντρας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ βιάστηκε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ γι' αὐτὸ θὰ τοῦ ἔχει δώσει ὁ χωριάτης τὸ ἄλογό γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στὸν πατέρα μου». Ὅταν ἦρθε στὸ σπῆτι δηγήθηκε ὅλα στὴ μητέρα του. «Τὸ ἄλογό τῶστε ἔλα στὸν πατέρα γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἀναγκασμένος νὰ τρέχῃ πάντα». «Ἐκανες καλά», ἀπάντησε αὐτὴ, «σύ ἔχεις ἀκόμα γερὰ ποδάρια καὶ μπορεῖς νὰ πᾶς μὲ τὰ πόδια».

Ὅταν ὁ χωριάτης γύρισε σπῆτι, ἔφερε τὸ ἄλογό στὸ σταῦλο κοντὰ στὴν ἐνεχυριασμένη ἀγγελάδα, πῆγε ὕστερα στὴ γυναῖκα του καὶ εἶπε. «Κατίνε, εἶσαι τυχερή· βρῆκα δυὸ ποῦ εἶναι πιὸ μπουταλάδες ἀπὸ σένα· γι' αὐτὸ δὲ θὰ φᾶς αὐτὴ τὴ φορά ξύλο, θὰ τὸ φυλάξω γιὰ ἄλλην εὐκαιρία». Ὑστερα ἄναψε τὴν πίπα του, ἔκατσε στὴν πολυθρόνα καὶ εἶπε. «Ἐκανα καλὲς δουλειές· γιὰ δυὸ ἀχαμνὲς ἀγγελάδες πῆρα ἕνα ὠρχαῖο ἄλογό καὶ ἕνα μεγάλο πούγγι παράδες. Ἄν μὲ τὴ βλακεία μπορούσε κανένας νὰ κἀνῃ πάντα τόσο χρυσὲς δουλειές, θὰ τὴν ἐχτιμούσα φυσικά».

Μετάφρ. Α. STEINMEIZ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἐφές προφές ἀπέρασα ἴπνα παραθυρίκι
καὶ εἶδα μιὰ κόρη ποῦ γενεθε τῶμορφο τὸ μπαμπάκι.
Διαβλίνω, τὴνὲ χαιρετῶ, τῆς λέω «κόρη, γιὰ σου»
καὶ ἐκεῖνη μάποκρίθηκε «φεῦγα, κίμε δουλιὰ σου,
μὴ βγοῦνε τὰδεράκια μου καὶ σφάζουν τὴν καρδιά σου».
— «Τόσο κακὰ εἶν' τὰδερέρια σου ποῦ θέ νὰ μὲ σκο-
τώσουν;
γιὰ νὰ φιλή, γιὰ μιὰ ματιά, θάνατο νὰ μοῦ δώσουν;»
— «Δὲν εἶν' κακὰ τ' ἀδέρφια μου, μόν' εἶναι παληκάρια,
γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδερφῆς σφάζονται σὰ λιοντάρια.
Μὰ πάρε τὸ στρατὶ στρατὶ καὶ σύρε στὸ χωριὸ
καὶ βρῆς' τα καὶ κουβέντιας' τα τὰδερέφια μου τὰ δυό.
Καὶ βρῆς' τα καὶ κουβέντιας' καὶ μίλα τους γιὰ γάμο
καὶ πῆς τους, παληκάρια μου κουινάδους θὰ σᾶς κάμω.
Κι ἂ δὲ σοῦ δώσουν τὸ ἀναῖν γύρισε πάλι πίσω
γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὸ φιλή, νὰ σὲ παρηγορήσω».

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Δ. ΣΑΒΒΑΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ἀγαπητὲ «Νουμᾶ»,

Τὰ λίγ' αὐτὰ λόγια τὰ λές, παρακαλῶ, τοῦ φίλου Σπ. Ἀναστασιάδη ποῦ γροθοκοπᾷ ἀλύπητα καὶ μαστορικά τὸν κ. Σκιᾶ:

Ἦρθε καὶ ἐγὼ ἕναν ποῦ γράφει ἀπροχείρως καὶ ἐν ἐπιστολαῖς γλῶσσαν τινὰ καὶ σοῦ τὸν παρουσιάζω, γιὰ νὰ πάψῃς νὰ φωνάζῃς πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀπὸ κεῖνον ποῦ ἦρθε ὁ κ. Σκιᾶς.

Στὰ Χαυτεῖα εἶν' ἕνας ποῦ μὲ κάποια σκευασία βγάζει τοὺς λεκίδες ἀπ' τὰ ρούχα, ποῦ λερώνουν καὶ αὐτὰ μὲ τὸν καιρὸ, ὅπως ἡ γλῶσσα μας. Αὐτὸς εἶναι σὰ νὰ ποῦμε ὁ Μιστριώτης τῶν ρούχων. Λοιπὸν ἔχει κρεμασμένη μιὰ ρεκλάμα ποῦ ἀρχίζει ἔτσι δά:

Καθαριστήριον ἐνδυμάτων

Ὅσοι δὲ τῶν κυριῶν καὶ κυρίων ἐπιθυμοῦσι...

Αὐτὸ μοῦ θυμίζει νὰ σοῦ πῶ καὶ ἕνα ἄλλο. Ὁ γιὸς μου ὁ Γῶγος ἐννοεῖ, σώνει καὶ καλά, πῶς ὅταν

μεγαλώσῃ θὰ γίνῃ διάκος. Τίποτ' ἄλλο δὲν παρ-
δέχεται, οὔτε Μητροπολίτης. Διάκος. Λοιπὸν προ-
χτὲς ἦρθε μιὰ πλατεῖα γραβάτα, τὴν κρέμασε στὸ
λαιμό του καὶ ἔψελνε «Τοῦ Κυρίου δεηθώμεεν.
Ἀντιλαβοῦ σώσον ἐλῆσπον κτλ.» Τοῦ λέω, αὐτὰ
τί γλῶσσα εἶναι, Γῶγος; Ἑλληνικὰ εἶναι; — Ὁχι.
δὰ, μπαμπά, μοῦ λέει. Αὐτὰ εἶναι ψαλτικά. — Μὰ
καλὰ, στήν Ἐκκλησίαν δὲ μιλοῦν Ἑλληνικά; — Ἀ
μπά! Ἐκκλησιαστικά.

Δέξου τίς φιλικὰς προθέσεις μου

Ψευδογλωσσολόγος

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ φίλου μας κ. Μανώλη Τριανταφυλ-
λίδου «Ἑλληνολογία ἢ Ἰστορία» θὰ γράψουμε τώρα κοντὰ
ὅπως καὶ τοῦ ἀξίζει.

— Ἀνάλυσή του κριτικὴ μπορεῖ νὰν τοῦ κάνει, ἕμα
ἐμπεριέχει μὲ τὰ Σ κ ι α δ ι κ ῆ, καὶ ὁ συνεργάτης
μας Σπύρος Ἀναστασιάδης.

— Ἡ «Ἑστία» στὰ λίγα λόγια ποῦ γράφει γιὰ τὸ βι-
βλίον αὐτὸ ἔκανε ἕνα χοντρὸ λάθος λέγοντας πῶς τὸ βι-
βλίον τοῦ Τριανταφυλλίδου δὲν εἶναι «ἐπιπληρωμένο ἀπὸ
τὸν φανατισμὸν καὶ τὸν αἰρέσεων».

— Νὰ μείνῃ ἡσυχη ἡ «Ἑστία» καὶ ὁ κ. Τριαντα-
φυλλίδης δὲν ἀνήκει σὲ καμιὰ αἵρεση. Εἶναι χριστιανὸς
ὁρθόδοξος.

— Περιφάρμα τᾶγραφε ὁ κ. Μιχ. Καρναούρης γιὰ
τοὺς ἑμαζάδες μας ποῦ κάποιος καὶ σ μ ε γ υ ρ ι σ μ ῆ-
ν ο ς κύριος τοῦς κατηγόρησε ἄδικα τῶν ἀδίκων.

— Ὁ κ. Καρναούρης, ποῖναι καὶ πρόεδρός τους, μᾶς
ἀπόδειξε πῶς δὲν πρέπει νὰν τοὺς πολυπιστεύουμε τοὺς
τέτοιους κυρίους ποῦ τῶχουνε γιὰ ἐπάγγελμα νὰ κάνουν
τὸν κομπογυρισμένο.

— Δόξα νᾶχει ὁ Θεός! Βρέθηκε καὶ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ
Ἀλκίνοος στὴν «Ἑστία» τῆς Τετάρτης, νὰ πῇ δυὸ λόγια
γνωστικά γιὰ τὴν «Κατοχή».

— Μᾶς εἶχε ξεθεώτῃ πᾶς ὁ κ. Σενόπουλος μὲ τοὺς
ὕστερικούς καὶ ἀδικολόγητους ἐνθουσιασμούς του!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μαυρομιχάλης.

Στοιχωμοί. Ἀθῆνα 2, Περαιὰς 6, Ἐπαρχίης 9.
Δαβωμοί Ἀθῆνα 8, Περαιὰς 6, Ἐπαρχίης 17.
Κλεψίς. Ἀθῆνα 11, Περαιὰς 7, Ἐπαρχίης 16.
Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίης 3.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ρήγ. Γκόλ. Θὰ δημοσιευτεῖ. Μὰ γιατί τότες ἀπι-
μονή νὰ μᾶς κρύβεις τὴλῆθρό σου ὄνομα; Φοβᾷται μήπως
σὲ π ρ ο δ ῶ σ ο υ μ ε ; — κ. Β. Χ. Ἀθ. Θὰ δημοσιευτεῖ
καὶ αὐτό. Σὲς εὐχαριστοῦμε. — κ. Στ. Χαρ. Χανιά. Μᾶς
γυρίσανε τὸ 159 καὶ ξέρεις τί συνέβηκε; Ἡ λογοκρισία
εἶχε γράψῃ στὸ φύλλο ἀπάνου, καθαρὰ καθαρά, «εἰ π ι-
τ ρ ῆ π ε τ α ι» καὶ οἱ ταχυδρομικοὶ σας τὸ διαβίτανε
«εἰ π ι σ τ ρ ῆ φ ε τ α ι». Σοῦ τὸ ξαναστελνουμε σήμερα τὸ
φύλλο καὶ θὰν τὸ διαβάσεις καὶ μοναχός σου νὰ γελοῖσεις.
— κ. Μαγ. Μαρ. Θὰν τὸ στείλουμε τῆς Ἰβίας νὰν τὸ
διαβάσει. Μπορεῖτε νὰ γράψετε γιὰ ὅλο τὸ ἔργο της, δι-
τί θέλατε καὶ θὰν τὸ δημοσιεύουμε μ' εὐχαρίστηση. — κ.
Θ. Μακρ. Κέρκυρα. Μὲ τὸ σημερινὸ σοῦ στέλνουμε τὰ
βιβλία. Τὸ ποίημα θὰ δημοσιευτεῖ. Γιατὶ δὲ στέλνετε καὶ
τίποτα πεζό; — κ. Γ. Ζουφ. Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευτοῦν
καὶ μὴ σὲ νοιάζει. Περιμένουμε τώρα καὶ τὸ δῆγμα. —
κ. Α. Thumb Marburg. Λάβετε τὸ κομμάτι τῆς Deut-
sche Literaturzeitung καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Τὸ ἄρθρο
θὰν τὸ δημοσιεύουμε καὶ στὸ Νουμᾶ.